

holdt Ret 4 Gange om Mæret i disse forskjellige Kredse, med Undtagelse af Bornholm, hvor der kun skal holdes Ret 3 Gange. Paa denne Maade vilde der ialt blive holdt Ret henved 120 Gange om Mæret i alle Kredse tilfammen, og der vilde ikke falde to Sager til Behandling af Rævnninger i hver enkelt Kreds, hvergang Dommeren mødte, og hele dette store Apparat var reist for at faae Dom igjennem Rævnninger affagt. Jeg troer, dette vil være et slaaende Beviis paa, at man ikke skal være altfor betænkelig ved at henlægge et større Antal Sager under Rævnninger, navnlig af Frygt for, at det vilde blive for byrdefuldt for Befolkningen at udføre dette Hverv; thi naar Rævnningerne ere kaldede til at møde paa det Sted, hvor Retten holdes, da er Besværigheden ved Reisen frem og tilbage tildeels Hovedsagen; om Opholdet bliver nogle Timer kortere eller længere paa Stedet, vil være af forholdsvis mindre Betydning. Jeg troer derfor, at selv affect fra, at vi ikke kjende den nye Kriminallov, men i denne Henseende befinde os i det Uvisse, saa maatte der skee en Forandring med Bestemmelserne i §§ 5 og 6.

Med Hensyn til det Antal Dommere, der skulde beklæde Rævnningeretterne i Landet, da skal jeg ikke udtale mig derimod; jeg er enig i, at Kredsene kunne sættes til det Antal af 7, der er bestemt, og at der er 3 Dommere i Retten; men jeg maa meget bestemt udtale mig imod den Maade, hvorpaa Retten skal sammensættes. Jeg troer, det er anerkjendt fra alle Sider, at det, vi fornemmelig maae lægge Vægt paa, er at skaffe saa udmærkede Dommere til Præsidenter i Rævnningeretterne, men at vi maae være beredte paa, at der ikke vil findes et meget stort Udvalg af den Slags Dommere, og at man maa tage Kræfterne, hvorfomhelst de findes, helst blandt Landets højeste Dommere, maaskee af Højesteret, uden dog absolut at holde sig dertil. Men naar man er enig heri, da troer jeg, det er et farligt Experiment, naar man vil ligesom have en Dommer, der skal staae mellem denne Retspræsident og Underdommeren, der ligeledes skal staae ved hans Side i Rævnningeretten. Jeg veed ikke ret, hvad Slags Personlighed det skal være; man vil have en høierestaaende Mand, en Mand, der i tvivlsomme Tilfælde

kan med Myndighed gaae op imod Retspræsidenten eller kan styrke ham mere end den Anden; man vil kort sagt have en Personlighed, der skal kunne optræde med større moralsk Vægt end Underdommeren, snart imod, snart styrkende Rettens Præsident. Jeg troer, at det er mislykt, om man vil prøve paa saaledes at lade to Kræfter spille mod hinanden — at den, der følger Retspræsidenten, ligesom bliver hans Rival, idet han udbanner sig til det Kald, Retspræsidenten udfører; der vil da ofte blive en saare farlig Konflikt i Stedet for sundt Samarbejde, som ikke vil blive til Gavn for Sagernes Behandling. At finde en Person, der kan staae selvstændig overfor Retspræsidenten, det faaer man ikke alene derved, at man vælger blandt de høierestaaende Personer. Det er Karakteren, der stempler Manden. Er det en Person med Dygtighed, da, hvad enten han er Underdommer eller Overdommer, kan han udføre sit Kald tilfredsstillende, det bliver det Vigejlydige af Verden; thi man tro for Alting ikke, at den høiere Stilling giver Karakteren Styrken, at den bevirker, at en Person i de alvorlige Tilfælde, naar det kommer an paa at vise Selvstændighed, kan træde op imod den tilfyneladende Høierestaaende. Dommere i Rævnningeretten staae som Vigemænd, hvor de alle tre handle; Lovens har givet den ene af dem en langt større Myndighed og et langt vigtigere og høiere Kald, fordi han skal lede den hele Forhandling; men naar de andre Dommere træde sammen med ham og skulle afgive Dommen eller Kjendelsen tilligemed ham, da ere de hans Ternbyrdige, og den Gjering, de skulle udføre, vil ikke overstige deres Kræfter; det bliver ikke bedre, om man søger at tage fra en eller anden Side Folk, der skulle være noget bedre end Underdommerne og maaskee lidt mindre gode end Rettens Præsident. Det vil, synes mig, endogsaa i Formen see uheldigt ud, om denne Inddeling skulde finde Sted (Tscherning: 2de Dommer!). Dette staaer i Forbindelse med — skjøndt det hører til Bestemmelserne om Forhandlingen, vil jeg dog berøre det — den Myndighed, Rettens Præsident skal udøve. Jeg troer, det er vigtigt, at Rettens Præsident saa sjældent som muligt forstyrres i sin Gjering, at han saa sjældent som